

PRANAŠO MISIJOS YPATYBĖS

Characteristics of Prophet's Mission

خصائص البعثة النبوية

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lietuvos musulmonų jaunimo bendrija

**VARDAN ALLAH GAILESTINGOJO,
MALONINGOJO**

**Pranašo (tebūnie Jam taika ir ALLAH palaima)
misijos ypatybės**

*(Tai buvo paskelbta Pendžabo universiteto Studentų
sąjungai 1975 metų spalio mėn. 22 d.).*

Esu pakviestas pasisakyti Pranašo (t.j.t.i.A.p)* apreiškimo tema. Pirmas klausimas, kuris man kilo, besiruošiant šiai temai, buvo: kodėl šiam iš Pasiuntinių buvo apreikštas **sirah**, o ne kam kitam? Jeigu tai turėjo būti Pranašas, kodėl Pranašas Muhammedas (t.j.t.i.A.p), o ne kuris kitas iš Pranašų arba kuris nors kitų religijų pradininkų? Pradžioje privalome stabtelėti ties šiuo klausimu, kad mūsų protas visiškai įsitikintų tuo, kad realiai visas vadovavimas, kurį gauname, atsirado ne iš kokios kitos senovės laikų ar šių dienų asmenybės, o iš Paties Dievo Pasiuntinio ypatumų ir charakteristikos. O iš visų Dievo Pasiuntinių ar religinių Vadovų tik iš Muhammedo (t.j.t.i.A.p) gyvenimo galime semtis tikro ir visapusiško vadovavimo, kurio mums šiandien taip labai trūksta.

* tebūnie Jam taika ir ALLAH palaima

ALLAH (Dievo) vadovavimo poreikis

Yra neginčytinas faktas, kad visų žinių šaltinis yra Visagalis ALLAH (Dievas), kuris sukūrė šį pasaulį ir žmones tam, kad juos jame apgyvendintų. Kas kitas žino apie žmogaus prigimtį ir jo tikrąsias savybes, jeigu ne Jis pats? Kūrėjas žino apie savo kūrinis ir žmonių žinių ribas, yra nustatytos taip pat paties Kūrėjo. Nėra jokių kitų nuo Viešpaties nepriklausomų šaltinių Tiesai pažinti. Tačiau mes privalome suprasti skirtumą tarp dviejų egzistuojančių reiškinių, kad išvengtume mūsų diskusijoje netiesos. Yra mūsų protu suvokiamų pažinimo dalykų, surinktas žinias mes galime klasifikuoti, mūsų padėtą tą informaciją argumentuoti, stebėti ar eksperimentuoti ir daryti iš to tam tikras išvadas.

Šios rūšies informacijai ir išvadoms jokios nuorodos iš dangaus nereikalingos. Tai yra mūsų individualių atradimų sritis, tyrinėjimų, mąstymo, refleksijos ir dedukcijos sritis. Tai palikta mums, kad tyrinėtume mus supantį pasaulį ir ieškotume jėgų, kurios veikia įvairiuose objektuose, pažintumėme dėsnius, pagal kuriuos šie objektai funkcionuoja, ir galėtume pagreitinti tobulėjimo kelią. Bet ir čia Kūrėjas nepalieka mūsų be Savo pagalbos.

Istorijos raidoje ALLAH (nors ir nepastebimai) atskleidė žmonijai per save sukurtą pasaulį. Jo valia įvairiais istorijos laikotarpiais žmonės įgijo naujų perspektyvų atradimų ar dėsnių supratimo link. Bet lieka faktai tai, kad žmogus žinias turi siekti pats, nelaukdamas nuo Dievo ar Šventos Knygos pagalbos. Žmogus tapo

apdovanotas įvairiom galimybėm, kad tikslingai galėtų rinkti žinias, būtinas toje srityje.

Antrąją kategoriją sudaro transcendentiniai reiškiniai, kurie yra už žmogaus suvokimo ribos; reiškiniai, kurių nesugebame suprasti; kurie negali būti pasverti ar perkelti, reikalingais duomenų gavimui. Šioje srityje filosofų ir mokslininkų teorijos gali remtis tik prielaidomis, neįeinančiomis į pažinimo ribas. Jos yra paskutinės realijos, ir racionali teorija negali pažinti jų priklausomybės, net tų teorijų šalininkai nesugeba jų apibrėžti ar suplanuoti. Jei tų teorijų autoriai suvokia savo pažinimo ribotumą, negali tikėtis tuo, kad jų supratimas yra nesugriaunamas, ir jie negali reikalauti, kad kiti žmonės jomis tikėtų.

Poreikis suskubti paskui Pranašus–tarpininkus (Ramybė tebūnie Jiems*)

Šioje srityje žinios yra pasiekiamos ALLAH vadovavimo dėka, kadangi pats ALLAH žino viską apie realijas. ALLAH panorėjo patikėti tas žinias žmonijai per apreiškimus, perduotus Pranašams (r.t.J.).* ALLAH niekad nespausdino (neišleido) Knygos, bet pateikė ją kiekvienam, liepė šią knygą studijuoti ir įsitikinti Jo paties egzistavimu, suvokti Jo vaidmenį realiame pasaulyje ir tos realybės kontekste. ALLAH visada išrinkdavo tokius Pranašus (r.t.J.), kurie įtikintų žmones dėl to pažinimo, todėl Pranašai (r.t.J.) neprivalėjo pasitenkinti Jo žodžio skelbimu, bet privalėjo Jį įdiegti, parodyti Jo galią, nukreipti į reikiamą kelią tuos, kurie priešinasi Dievo žodžiui, o taip pat suorganizuoti ištikimuosius

* Ramybė tebūnie Jiems

visuomenėje, kurie visais aspektais sugebėtų suteikti praktinius patarimus, remdamiesi tomis žiniomis.

Ši trumpa apžvalga parodo, kad jeigu kalbame apie Vadovavimą, tai visiškai priklausome nuo Dievo pristatyto pasauliui Pranašo (t.j.t.i.A.p) charakterio. Nėra Pranašas tas, kuris nėra neatitinka žmogaus, kuris būtų mūsų vedliu; nes toks žmogus vis vien neturi tų žinių apie tikrovę, o žmogus, neturintis tokių žinių, nesugebėtų sugalvoti tikroviškos ir teisingos gyvenimo sistemos.

Kodėl nuo kitų Pranašų negalime gauti vadovavimo, tik nuo Pranašo Muhammedo (t.j.t.i.A.p)

Dabar pamėginkime atsakyti į klausimą, kodėl iš visų gyvenusių žmonių, kuriuos žinome kaip Pranašus ir visų religijų vadovų, kurie galėjo tapti Pranašais, nusprendėme ieškoti atsakymo Muhammedo (t.j.t.i.A.p) Asmenyje. Ar tai yra mūsų nusistatymo formali išraiška, ar remiamės išmąstytų pagrindų?

Pripažįstu, kad tam yra racionalus pagrindas. Neginčytinai pripažįstame ir tikime visais Pranašais, pavardžiui išvardintais Šventajame Korane. Bet informacija apie Jų mokymą ar asmenybes nebuvo mums nurodyta jokiuose autentiškuose šaltiniuose, kad būtų galima Jais sekti. Nėra nė trupučio abejonės Nojaus, Abraomo, Izaoko, Juozapo, Mozės arba Jėzaus (r.t.J.) pranašystėm ir tikime jais visais. Bet joks Šv.Rašto originalas, Jiems patiems apreikštas, nepasiekė mūsų: galime pasitenkinti tik Jų kreipimusi perpasakojimais. Taip pat jokio Pranašo gyvenimo istorija nepasiekė mūsų: nėra autentiškų duomenų, suteikiančių galimybę sekti Jų

pavyzdžiu individualios ir visuomeninės egzistencijos įvairiose sferose.

Asmuo, kuris apsiima paruošti visų tų Pranašų (r.t.J.) sudėtus pamokymus, negali surašyti beveik nieko, tik kelis puslapius, ir tai Šv.Korano dėka, kadangi niekur kitur, išskyrus Šv.Koraną, apie tai nėra autentiškų duomenų.

Šv.Raštas ir žydų Pranašai

Sakoma, kad viskas apie Mozę ir apie kitus Pranašus (r.t.J.) bei apie Jų mokymą yra Senajame Testamente. Bet žvilgtelkime į Biblijos istoriją. Toros originalusis tekstas, paskelbtas Mozei (r.t.J.), buvo sunaikintas įnirtingojo, grobuoniško Bait-ul-Makdai (Jeruzalės) vadovavimo VI a.p.m.e. Kartu su tuo buvo sunaikintas ir ankstesniųjų Pranašų (r.t.J.) Šv.Raštas. V a.p.m.e., kada Izraelio gentys, išlaisvintos iš Babilono vergijos, atkeliavo į Palestiną, Pranašas Ezra, padedamas kelių garsiųjų bendraminčių pagalba atkūrė Mozės (r.t.J.) gyvenimo, taip pat ir Izraelio genties, istoriją. Šis veikalas įterptas tam tikrose Toros vietose, kurios autoriams buvo pasiekiamos.

Dėl to tarp IV ir II a.p.m.e. įvairūs nežinomi autoriai iš nežinomų šaltinių parašė Šv.Raštą apie tuos Pranašus, kurie gyveno kelis amžius anksčiau. Pvz., 300 m.p.m.e. nežinomas asmuo parašė Gerbiamo Yunuso (r.t.J.) knygą ir įtraukė ją į Bibliją, nežiūrint fakto, kad Gerb.Yunus (Jona) buvo Pranašu. VIII a.p.m.e. Zubur (Psalmės) buvo užrašytos praėjus penkiems šimtams metų po Gerb.Daud (Dovydo) (r.t.J.) mirties ir prie jų buvo prijungti sonetai, sukurti šimtų kitų poetų. Nežinomi

šaltiniai, iš kurių surinkti šie sonetai, komplektuojant Zabur (Psalmių) Knygą.

Gerb. Saliamonas (r.t.J.) išėjo iš šio pasaulio 933 m.p.m.e., o Amsal Suleiman (Saliamono patarlių antologija) buvo suformuota 250 m.p.m.e. ir į ją buvo įtrauktos kitų mąstytojų patarlės.

Trumpai šnekant, jokia Biblijos knyga neturi autentiško ryšio su jokių Pranašu (r.t.J.), kuriam yra priskiriama. Be to, net tos žydų Biblijos Knygos, datuojamos nuo 258 m.p.m.e. iki I a.m.e., buvo sunaikintos 70 m.e.m pakartotino Bait-ul-Makdis (Jeruzalės) išpuolio, palikus tik graikišką vertimą.

Mūsų eros antrajame amžiuje žydų mokslininkai iš rankraščių, išlikusių po likimo audrų, paruošė Žydų Bibliją. Seniausia šios Biblijos kopija, išlikusi iki šių dienų, parašyta 916 m.e.m. Tai–vienintelis išlikęs iki mūsų laikų žydiškas rankraštis.

Žydiškų raštų ritiniai, surasti Umrano oloje (prie Negyvosios jūros), nebuvo senesni nei I ir II amžių p.m.e. ir juose yra net kai kurie Biblijos fragmentai.

Seniausi rankraščiai, kurie sudaro penkias pirmąsias Biblijos Knygas, paplitusias tarp Samariečių, ir buvo parašytos XI m.e.a. Graikiškuose vertimuose, surašytuose II ir III a.pr.m.e, yra daug klaidų. Vėlesnis vertimas iš graikų į lotynų kalbą buvo atliktas III m.e.a. Argi galime traktuoti šią medžiagą kaip autentišką Mozės (r.t.J.) gyvenimo ir mokymo istoriją? O taip pat ir vėlesnių Žydų Pranašų istorijas? Be to, egzistavo ir neužrašytos legendos, vadinamos nerašytomis taisyklėmis, plačiau paplitusios tarp žydų. Trylika ar keturiolika amžių neužrašytos jos išliko net iki II antrosios ir III pirmosios amžių pusės, kai Rabinas, žinomas Yahuda Sham'un

vardu, surašė jas ir pavadino “Miszna” (žyd. Kartojimas, mokymas). Tam kūriniui komentarus parašė Palestinos mokslininkai pavadinę tai “Halacha” (žyd. Norma, įstatymas). Babilono mokslininkai “Haggados” (žyd. Sakmė, legenda) pavadinimu šias taisykles užrašė IIIa. ir Va.

Iš tiesų Talmudas yra šių trijų veikalų antologija. Tenka pastebėti, kad autoritetingos išvados, galinčios išaiškinti eigą, visgi turi daug klaidų dėl tų laikų tradicijų, kurios buvo ištrauktos į tas knygas.

Krikščioniškas Šv.Raštas

Panašiai yra ir su Gerb. Issa (Jėzaus) (r.t.J.) asmenybe ir mokymu, kuris žodžiu išsakė žmonėms Bibliją, kurią Dievas Jam apreikė. Taip pat Jo mokiniai platino tai žmonėms pasakytų žodžiu tokiu būdu, kad aiškindavo ir jų Pranašo (r.t.J.) gyvenimo istorijos elementus, sujungdami juos su atskleistomis Biblijos ištraukomis. Nieko iš tos medžiagos nebuvo užrašyta Jėzaus (r.t.J.) gyvenimo metu ir net ilgus metus dar po Jo mirties. Šis darbas teko krikščioniams, kurie graikų kalba užrašė žodinius pasakojimus. Privalu žinoti, kad Jėzus (r.t.J.) kalbėjo siriječių arba aramėjų kalbomis, tomis kalbomis kalbėjo ir Jo mokiniai.

Dauguma graikų kalba rašančių autorių girdėjo tuos pasakojimus aramėjų kalba, o užrašė graikiškai. Nė vienas iš tų užrašymų nėra atliktas anksčiau, nei 70-aisiais mūsų eros metais. Nė vienas autorius nenurodo autoritetingo šaltinio, kuris patvirtintų faktus ir pagrindines taisykles, kad galėtume tai užfiksuoti kaip Tiesą. Dar daugiau: net šie kūriniai neišliko iki šių dienų. Buvo surinkti

tūkstančiai graikiškųjų Naujojo Testamento rankraščių, bet nė vienas iš jų nėra senesnis negu IV m.e.a., o daugumos iš jų originalai yra parašyti tarp XI ir XIV m.e.amžių.

Kai kurie atskiri fragmentai, surašyti ant papirusų, rasti Egipte ir nėra senesni nei II-jo amžiaus. Negalime nurodyti, kas ir kada iš graikų į lotynų kalbą išvertė Bibliją. III m.e. amžiuje Popiežius atliko lotynų kalbos vertimą. XIV a. šie vertimai atmesti ir naujai buvo išversti tekstai. Keturios Biblijos buvo išverstos 200 m.e.m į graikų iš sirijiečių kalbos, nors seniausias išsaugotas sirijietiškas rankraštis buvo parašytas IV amžiuje. Ranka rašyta V a. kopija įvairiose vietose turi įvairias versijas.

Tarp arabiškų vertimų, atliktų verčiant iš sirijiečių kalbos, nėra žinomas nė vienas, kuris atliktas anksčiau nei VIII m.e.a. Keistai atrodo, kad atsirado apie septyniasdešimt įvairių Biblijos versijų, iš kurių keturios buvo krikščionių vadovų patvirtintos, o kitos atmestos. Nežinomi motyvai, kuriais jie rėmėsi priimdami ar atmesdami juos. Tada ar galime šią medžiagą, kurioje aprašomas Jėzaus (r.t.J.) asmuo ir Jo mokymas (“Evangelijs”) laikyti auteniška, originalia?

Kalbant apie kitų religijų vadovus, situacija nedaug tesiskiria. Imkime, pvz., Zaratustrą, kurio gimimo data yra nežinoma. Ką tvirtai žinome, tai faktas, kad gyveno Jis maždaug 250 metų prieš Persijų Aleksandrijos užkariavimą. Galima pasakyti, kad apie penkis šimtmečius prieš Jėzų (r.t.J.) iki šiandien išliko Jo knyga “Avesta” savo originalo kalba. Ši kalba, kuria knyga parašyta, ir buvo perpasakojama žodžiu, šiandien yra mirusi kalba.

IX m.e. amžiuje devyniais tomais buvo išleistas “Avestos” vertimas su komentarais, kurių du pirmieji tomai yra dingę. Seniausieji iš išsaugotų rankraščių

knygų yra XIII a. surašytos Zaratustros knygos. Jei kalbėtume apie jį patį, nepakaktų informacijos ir tektų remtis tik prielaidom: ėmė skelbti savo religiją būdamas keturiasdešimties metų amžiaus. Dviem metais vėliau Karalius Vištaspa tapo jo mokiniu ir Zaratustros religija tapo privaloma religija. Zaroaster (Zaratustra) gyveno 77 metus ir po jo mirties, laikui bėgant, jo gyvenimo istorija buvo apipinta legendomis.

Vienas iš pasaulyje žymių religinių asmenų buvo Buda. Kaip ir Zaratustra, jis galėjo būti Pranašu, bet nepaliko jokios Knygos: tai patvirtina ir jo pasekėjai. Po jo mirties prasidėjo judėjimas, užsitęsęs kelis amžius. Šio judėjimo dalyviai stengėsi tikslingai surinkti jo pasakojimus ir jo gyvenimo istoriją. Bet joks iš Budizmo Šventojo Rašto komplektuotojų per visą tą laiką nenurodė mokymo ištakų. Akivaizdu yra tai, kad net jeigu ir norėtume kreiptis į kitus Pranašus (r.t.J.) ir religijų pradininkus, negalėtume remtis jokiais tikrais šaltiniais, kurie patvirtintų tų istorijų ir mokymų auteniškumą ir tikroviškumą.

Nėra mums jokios kitos galimybės, kaip tik kreiptis į Šventąjį Pranašą (t.j.t.i.A.p), kuris paliko tikrą Knygą, kuri išvengė bet kokio pakeitimo ar menkiausio pataisymo. Tikroviška Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) istorija, Jo žodžiai ir įvairūs pamokymai liko mums iš autoritetingo šaltinio, kad galėtume būti vedami Jo nurodymų. Toks vadovas-tik ypatingais gabumais apdovanotame Muhammedo (t.j.t.i.A.p) asmenyje. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) perdavė Knygą-Šventą Koraną su nuoroda, kad tai yra Dievo žodis, apreikštas Jam. Išsamiai su Ja susipažinę, jaučiame, kad ši Knyga neturi įvairių intarpų, jokių paties Pranašo

(t.j.t.i.A.p) įterptų taisyklių-taigi išvengiame kokių nors Pranašo (t.j.t.i.A.p) asmeniškų žodžių.

Šioje Knygoje Pranašo (t.j.t.i.A.p) gyvenimas, arabų istorija ir įvykiai, kurie vyko pavaizduotu laikotarpiu kai Koranas buvo rašomas, nebuvo įtraukti kartu su Dieviškais apreiškimais, kaip tai yra Biblijoje. Korane surašyti grynai Dievo žodžiai. Kiekvienas žodis jame yra auteniškas, Dieviškas. Nė vienas žodis neliko užmirštas. Ši Knyga išliko autentiška forma nuo Muhammedo (t.j.t.i.A.p) laikų iki mūsų dienų. Nuo to momento, kai Knyga buvo Jam apreikšta, Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) diktavo jos tekstą raštininkams.

Kai tik koks Šventas tekstas buvo Jam apreikštas, Jis tuoj pasikviesdavo raštininką, kuriam diktudavo tuos žodžius. Po to užrašytas tekstas buvo skaitomas Pranašui (t.j.t.i.A.p), kuris, įsitikinęs, kad raštininkas nepadarė jokios klaidos, paslėpdavo rankraštį saugioje vietoje. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) turėjo įprotį patarti raštininkui, kurioje vietoje įrašyti tam tikroje Suroje eilinį apreiškimą. Tuo būdu sistemingai Korano tekstą Pranašas (t.j.t.i.A.p) sudėliojo iki pat darbo pabaigos. Nuo pat Islamo pradžios liepta, kad Šv.Korano skaitymas sudarytų pagrindinę maldos dalį, kad tikrieji Jo Pasekėjai (r.t.J.) įsimintų šventus apreiškimus, kai tik jie būdavo apreikšti. Daugelis išmoko visą tekstą mintinai, o dauguma iš jų išmoko mintinai įvairius fragmentus.

Be to, tie Pasekėjai (r.t.J.), kurie mokėjo rašyti, turėjo užrašytus Šv.Korano fragmentus. Tokiu būdu Šv.Korano tekstas, dar Šv.Pranašui (t.j.t.i.A.p) gyvam esant, egzistavo užrašytas keturiais egzemplioriais.

1. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) perrašinėtojų pagalba užrašė visą Dievo Apreikštą tekstą nuo pradžios iki pabaigos.
2. Daugelis pasekėjų (r.t.J.) išmoko visą Korano tekstą, kiekvieną skiemenį mintinai.
3. Visi tikrieji Pasekėjai (r.t.J.) be išimties išmoko nors kelis Šv.Korano fragmentus dėl tokios paprastos priežasties, kad privalėjo juos maldos metu deklamuoti! Šiuos tikruosius Pasekėjus (r.t.J.) galime suprasti iš to, kad 140 tūkstančių iš jų dalyvavo Paskutinėje Pranašo (t.j.t.i.A.p) kelionėje.
4. Didesnę dalį rašinių Pasekėjai (r.t.J.) išsaugojo ir buvo įsitikinę šių užrašų teksto teisingumu, nes kiekvieną egzempliorių buvo perskaitę Šv.Pranašui (t.j.t.i.A.p).

Nenuginčijama istorinė tiesa yra ta, kad šiandien turimas Šv.Korano tekstas toks pat, kokį Dievas pateikė pasauliui per Šv.Pranašą (t.j.t.i.A.p). Po Pranašo (t.j.t.i.A.p) mirties pirmasis Kalifas Abu Bakr (r.t.J.) surinko visus, mintinai Koraną žinančius Pranašo pasekėjus (haffez) bei Šv.Korano užrašus ir sujungė juos visus surašydamas į Knygą. Gerb. Osman (r.t.J.) laikais buvo padarytos šio originalo kopijos ir išsiųstos į oficialias Islamiškojo pasaulio sostines. Šiandien egzistuoja dvi iš tų kopijų: viena -Stambule, kita-Taškente. Norintieji gali palyginti kiekvieną Šv.Korano egzempliorių su šiomis dviem kopijomis. Jie nesuras tarp jų nė mažiausio skirtumo. Kaip galėtume aptikti kokį nors prieštaravimą ar neatitikimą, jei egzistavo milijonai žmonių mokančių Koraną atmintinai (Huffaz) nuo Pranašo (t.j.t.i.A.p) laikų iki mūsų dienų kiekvienoj kartoj. Jeigu kas nors pakeistų

nors žodį originaliame Korano tekste, tie "Huffa'zai" iškart nurodytą klaidą.

Paskutiniame šimtmetyje Miuncheno Universitete, Vokietijoje, buvo surinkta 42 tūkstančiai Šv.Korano kopijų, tarp jų, visų laikotarpių rankraščiai ir spausdinti leidiniai iš įvairių Islamiškojo pasaulio šalių. Pusę amžiaus buvo atliekami tų tekstų tyrinėjimo darbai ir prieita prie išvados, kad, nepaisant perrašymo klaidų, tų 42 tūkstančių kopijų tekste nebuvo jokių neatitikimų, net jeigu jie buvo atlikti nuo I-ojo iki XIV-ojo amžiaus Hidžros laikotarpiu visuose pasaulio kraštuose. Nors šis Universitetas buvo Antrojo Pasaulinio karo metu subombarduotas, tačiau tyrinėjimo išvados išliko. Dar būtina priminti tą faktą, kad kalba, kuria buvo paskelbtas Šv.Koranas, yra gyvoji kalba, gimtoji kalba šimtams milijonų žmonių, gyvenančių nuo Irano iki Maroko. Taip pat šimtai tūkstančių žmonių ne arabų šalyse studijuoja ir mokosi šios kalbos.

Arabų kalbos gramatika, jos leksika, fonetikos sistema ir fraziologija liko nepakitusios per 1400 metų..

Asmuo, mokantis šiuolaikinę arabų kalbą, taip pat supras Šv.Korano tekstą, kaip ir visi arabai per keturiolika amžių. Tai yra svarbi Muhammedo (t.j.t.i.A.p) pasiekimo savybė, kuria nebuvo apdovanotas joks kitas Pranašas ar religinis veikėjas. Knyga, kurią Dievas Jam apreiškė, kad vestų žmones teisingu keliu, išliko iki šių dienų savo originalo kalba, joje nepakeistas nė vienas žodis.

Konkreči Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) asmenybė

Dabar išnagrinėkime kitą Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) savybę, kuri išskiria Jį iš visų kitų Pranašų (r.t.J.) ir religinių vadovų: būtent tai, kaip Knyga buvo apreikšta Jam, Jo gyvenimo duomenys irgi buvo užfiksuoti ir dabar gali būti mums kelrodžiu ir šviesuliu mūsų gyvenimo kelyje. Tie, kurie Jį matė nuo ankstyvos vaikystės iki mirties, buvo Jo gyvenimo įvykių liudininkai, girdėjo Jo kalbas, pokalbius, prisiminimus ar perspėjimus, liko atmintyje ir buvo perpasakoti palikuonims. Kai kurie tyrinėtojai teigia, kad tokių liudytojų, kurie galėjo pasakoti savo stebėjimus apie Pranašą (t.j.t.i.A.p) Jo gyvenimo metu ateinančioms kartoms, yra daugiau kaip šimtas tūkstančių žmonių. Pranašas (t.j.t.i.A.p) pats diktuodavo kai kuriuos nurodymus, kuriuos įteikdavo ar persiūsdavo kitiems asmenims, o šie iš eilės perduodavo juos kitoms kartoms.

Mažiausiai buvo šeši Pasekėjai (r.t.J.), kurie surašydavo Pranašo (t.j.t.i.A.p) taisykles ir tikslindavo jų autentiškumą, perskaitydami jas Pranašui (t.j.t.i.A.p). Šie užrašai taip pat išliko. Po Pranašo (t.j.t.i.A.p) mirties apie penkiasdešimt Pasekėjų (r.t.J.) nutarė surinkti visus surašytus Jo gyvenimo įvykius ir Jo šventus pasisakymus. Ši surinkta medžiaga kaip šaltinis buvo svarbi tiems, kurie vėliau surašė Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) tradicijas (taisykles).

Be to, kaip anksčiau minėjau, Pasekėjų, kurie žodžiu pasakodavo apie Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) asmenybę, skaičius pagal tyrinėtojų įvertinimą, siekia šimtą tūkstančių. Nieko čia keisto, jeigu esame įsidėmėję tai, kad Pranašas (t.j.t.i.A.p) atliko savo paskutinį Hadž, žinomą

kaip Jo Paskutinę Piligriminę Kelionę, kartu su 140 tūkstančiais bendraminčių. Visi jie matė Jį Hadž'o metu, mokėsi iš Jo Hadž'o ritualų ir klausėsi Jo kalbų, kurias Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) pasakė Paskutinės Piligriminės Kelionės metu. Būtų neįtikėtina, jegu minios žmonių, kurios dalyvavo tokiame svarbiame įvykyje, išsivaikščiotų po savo namus, o giminės, draugai ir kaimynai neklausinėtų apie tos kelionės aplinkybes ir nenorėtų pasitikslinti Hadž'o nurodymų. Galime daryti išvadas, kad po Pranašo (t.j.t.i.A.p) mirties žmonės ėmė išsamiai klausinėti tų, kurie Jį pažinojo: ir apie Jo gyvenimo smulkmenas, ir apie girdėtus Jo šventus pasisakymus, nurodymus ir aiškinimus.

Jei kalbėsime apie tradicijas (taisykles), perduotas per tikruosius Pasekėjus (r.t.J.) kitoms kartoms, nuo pat pradžių buvo nustatyta, kad tie, kurie surašė atsiminimus arba Pranašo (t.j.t.i.A.p) žodžius, privalėjo tiksliai nurodyti jų šaltinį ir pateikti įrodymus. Tokiu būdu galima atsekti įvairius ryšius nuo pasakotojo iki paties Pranašo (t.j.t.i.A.p), kad būtų patikrintas jų neabejotinas tikrumas. Jeigu trūko kurios nors perpasakotojų grandies, buvo abejojama pasakojimo tikroviškumu. Kai buvo pateikiama daug įrodymų iki paties Pranašo (t.j.t.i.A.p) laikų, ir kai dėl nors vieno iš jų kildavo abejonės, toks pasakojimas irgi buvo atmetamas. Jeigu tai išnagrinėsime, prieisime prie išvados, kad nė vieno kito žmogaus gyvenimo įvykiai nebuvo taip skrupulingai tiriami. Tai irgi išskiria Muhammedą (t.j.t.i.A.p), kad pasakojimai apie Jį, kurie nėra autentiški, nebuvo publikuojami. Ieškant tikrųjų pasakojimų nepakankama atkurti perpasakotojų grandinę, bet kiekvienas šios eilės asmuo irgi buvo išsamiai tiriamas dėl jo sąžiningumo. Šiam tikslui daugelis asmenų buvo

išsamiai patikrinti, ir visi jų pasisakymai buvo surinkti į knygas, kuriose aprašomos smulkmenos, rinkinį: taigi buvo matyti, kas iš jų patikimi, o kas-ne, kokį charakterį ir savybes kiekvienas atskirai iš jų turėjo, kas turėjo gerą atmintį, o kas-ne. Dar daugiau: atskirti tie, kurie tikrai sėmėsi žinių iš Šaltinio, nuo tų, kurie pateikdavo gautas žinias pagal savo asmeninę nuomonę. Informacija apie juos visus buvo išsaugota tokia pačia tvarka, tad šiandien lengvai galime žinoti, ar konkretus posakis yra iš tikrų, ar ne iš tikrų šaltinių. Ar yra žmonijos istorijoje kokia kita asmenybė, kurios gyvenimo informacija būtų pagrįsta tokia gausa autentiškų pasakojimų? Ar dar yra bent vienas pavyzdys, kad atskiro žmogaus gyvenimui pavaizduoti būtų surinkta tiek tokios pačios plačios apimties knygų, kuriose aprašytos tūkstančių žmonių gyvenimo istorijos? Dabartinių krikščionių ir žydų mokslininkų pagrindinis užsiėmimas ir tam skirti energingi jų veiksmai yra dėl pavydo mėginimas sureikšminti savo išsakymų autentiškumą, nes puikiai jie žino, kad nėra jų Šventųjų Raštų autoritetingo originalo pagrindo, nei tikrų jų Pranašų istorijų. Per tą pavydą, praradę savo intelektinę savigarbą, kritikuoja Islamą, Šv.Koraną ir Pranašą Muhammedą (t.j.t.i.A.p).

Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) visi gyvenimo aspektai yra atviri ir žinomi

Šaltinių autentiškumas, atkuriant Pranašo (t.j.t.i.A.p) gyvenimo ir veiklos istoriją, be abejo, yra išskirtinis. Kitaip tariant, išskiria Jį tai, kad yra žinomi Jo gyvenimo aspektai ir daugybė faktų tiksliau negu kokios kitos istorinės asmenybės. Kas buvo Jo tėvai, kokį

gyvenimo būdą vedė iki Jam suteiktos apaštališkos Misijos, kaip suteikti Jam Pranašavimai, koku būdu buvo išreikšti Jam Dieviški Apreiškimai, koku būdu jie skelbė Islamą, kaip reagavo į opoziciją ir pasipriešinimą, kaip ruošė ir mokė savo Pasekėjus, kaip atrodė Jo šeimyninis gyvenimas, kaip elgėsi būdamas vyras ir tėvas, kokie buvo Jo santykiai su draugais ar priešais, kokią Jis taikė teoriją ir praktiką, kuo džiaugėsi, o ką peikė-visa tai, net su mažiausiom smulkmenom, galime surasti Tradicijų Knygose ir veikaluose apie Jo dievobaimingumą, gyvenimą ir individualumą. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) buvo puikus karvedys-turime visų kovų aiškius aprašymus apie Jo vadovavimą. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) buvo ir valstybės galva-yra žinoma Jo valdymo metodika. Buvo Jis ir teisėju-išlikę iki šių dienų procesų užrašai kartu su bylomis, kuriuose Jis teisėjavo. Pranašas (t.j.t.i.A.p) lankydavo prekyvietes ir stebėjo, kaip žmonės realizavo savo poreikius. Draudė tai, kas buvo nesąžininga ir apgaulinga, tuo būdu skatino tai, kas sąžininga ir teisinga. Trumpai tariant, nėra tokios gyvenimo srities, kurioje nepastebėtume Jo reikšmingos veiklos. Todėl tuo pagrindu, visiškai įsitikinę ir be jokių abejonių, galime tvirtinti, kad iš visų Pranašų (r.t.J.) ir religinių lyderių, tik į patį Pranašą Muhammedą (t.j.t.i.A.p) žmonija gali kreiptis patarimo ar paguodos, nes Knyga pateikta per Jį ir išsaugotas originalo tekstas, kuris yra senosios formos ir pavidalo, su visomis detalėmis, būtinomis vadovaujant ir jis likęs apreikštas mums iš autentiško ir tikroviško šaltinio. Pažiūrėkime, kokius patarimus ir instrukcijas teikia mums Jo dievobaiminga valia.

Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) palikimas visai žmonijai

Jo apaštališkos misijos pagrindinė ypatybė, kurią galime pastebėti, yra tai, kad Jis kreipiasi į žmogų kaip į žmonijos atstovą, neskirdamas jo pagal odos spalvą, rasę, gimtąją kalbą ar gimtinę. Jis išsako taisykles visų žmonių labui, kas tuo tiki-yra musulmonas ir įžengia į islamišką bendruomenę. Juodaodžius ar baltaodžius, kilusius iš Rytų ar Vakarų, arabus ar nearabus, nesvarbu, kokia jų šalis, tautybė ar rasė, taip pat kalba, kreipiasi Pranašas Muhammedas (t.j.t.i.A.p). Draudimai, neteisybė, rasinė nelygybė, kalbų skirtumas, teritorinė įvairovė-niekas, kas skaldo žmones, neturi vietos Islamo religijoje.

Įspėjimas-geriausias būdas prieš rasinį rūšiavimą

Po trumpos apžvalgos galime įvertinti didelį palaiminimą, kurį Pranašas Muhammedas (t.j.t.i.A.p) malonėjo duoti žmonėms. Būtent skirtumas tarp žmonių ir žmogaus labiau už viską naikino žmonių giminę. Kai kuriose vietose teigiama, kad kitoks žmogus yra nuodinga būtybė ir todėl yra neliečiama, neturinti tokių pačių teisių kaip Braminai. Kitur, pasak kai kurių autorių, laikomas pasmerktas žmogus, nuteistas mirti, nes turėjo nelaimę gimti Amerikoje, Australijoje ar Palestinoje tuo laiku, kai svetimi atvykėliai-užkariautojai taip labai geidė užvaldyti jo žemes. Dar kitur žmonės medžiojami vergijai, kur priverčiami dirbti kaip gyvuliai tik todėl, kad gimė juodaodžiais Afrikoje. Kitaip tariant, tautiniai, rasiniai, odos spalvos ir kalbos skirtumai nuo neatmenamų laikų naikino žmones. Tie skirtumai tapo karų ir kraštų

okupacijos priežastimi, skatino žmones grobti, žudyti, kad jie patenkintų savo gobšumą. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) taip sėkmingai gydė nuo šios "ligos", kad šiandien net Islamo priešai pripažįsta, kad niekad odos skirtumo problemos, rasinė nelygybė ir tautiniai skirtumai nebuvo taip teigiamai išspręsti kaip Islamo religijoje. Kai žymus Amerikos nacionalistų pirmininkas (afrikietiškos kilmės) Malkolmas X, kadaise vadovavęs Juodųjų nacionalistų judėjimui prieš baltuosius, išsivadavo nuo to priėmęs Islamą ir kaip piligrimas nuvyko į Mekką, jis ten pamatė įvairių rasių ir tautybių žmones, kalbančius įvairiom kalbom, susirinkusius vienoje aikštėje iš rytų, vakarų, šiaurės ir pietų. Visi buvo vienodai apsiausti Ihram (ritualinis apsiaustas), giedojo Labbaik ta pačia kalba, visi sudarė vieną ištisą bendruomenę, vadovaujamą vieno vadovo. Malkolmas X, pamatęs tai, sušuko, kad tai yra vienintelis tikras atsakymas į rasinį klausimą ir kad būdai, kuriuos jis su savo bendrininkais anksčiau taikė, yra klaidingi. Malkolmas X. buvo nužudytas, bet išliko jo autobiografija, kurioje galime matyti didžiulę Hadž'o įtaką jam.

Hadž yra tik vienas Islamo apraiškų elementas. Kas studijuoja Islamo religiją, nesuras nė mažiausios užuominos, kur būtų teigiama, kad Islamas daugiau simpatizuoja kokiam nors tautai, genčiai, rasei ar klasei. Visas Islamo kodeksas patvirtina faktą, kad kreipiamasi į visą žmoniją, užtikrina, kad visi žmonės, kurie sužinos Islamo teiginius ir įstos į Islamo bendruomenės gretas, yra lygūs tarp savęs. Santykiai tarp musulmonų ir nemusulmonų labai skiriasi nuo santykių tarp baltųjų ir juodųjų, imperialistų ir vergų, nekomunistų ir komunistų bei kitokių pažiūrų partiečių.

Dabar peržvelkime į taisykles ir principus, kuriuos Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) per Islamo mokymą skelbė žmonijos labui per Jam suteiktą galybę ir galimybę garantuoti ne tik gerovę, bet ir santarvę vienoje Ummah (bendruomenėje).

Plačiausias vienintelio Dievo supratimas

Svarbiausias iš tų nurodymų yra tikėti vieninteliu Dievu ne tik teigiant, kad yra vienas Dievas, bet ir suvokti šio teiginio reikšmę, kad vienintelis šio pasaulio Kūrėjas, Visažinantis Viešpats ir Valdovas yra pats Dievas ALLAH. Niek nėra pasaulyje, kuris Jam prilygtų, kuris tvarkytų ir turėtų teisę įsakinėti, uždrausti, skelbti nurodymus, pagal kuriuos kažkas būtų leista, o kažkas-ne. Ši galia priklauso niekam kitam, tik ALLAH. Tai-tik Kūrėjo privilegija leisti ar uždrausti kažką šiame pasaulyje pagal Valdovo Valią.

Tikėjimas ALLAH yra tolygus pripažinimui, kad tik Jam privalome paklusti ir jokia kita jėga žemėje neturi teisės nustatinėti taisykles, prieštaraujančias Jo Nurodymams. Tikėjimas ALLAH reiškia, kad žmogaus galva yra sutverta nusilenkti priešais Dievą ir Jį garbinti ir to negalima daryti priešais nieką kitą. Tikėjimas Dievu reiškia ir tai, kad tik ALLAH turi įtakos mūsų paskirčiai, tik Jis turi gyvenimui ir mirčiai absoliučią galią. Jis gali pasiimti mūsų gyvybę, kada Jam tai patiks, ir gali išlaikyti mus gyvus, kol to Jis nori. Kai Jis nutaria kada bus mūsų gyvenimo pabaiga, jokia jėga žemėje neišgelbės mūsų nuo mirties, o kai nutaria leisti mums gyventi, jokia jėga žemėje negali mūsų nužudyti. Toks yra Islamiškas Dievo supratimas. Pagal jį visas pasaulis, besitęsiantis nuo žemės

iki dangaus, veikia pagal ALLAH įsakymus. Žmogus, gyvenantis šiame pasaulyje, privalo pašvęsti savo gyvenimą tam, kad pildytų Dievo valią. Jei žmogus nutaria daryti tai, kas jam patinka arba paklūsta kokiai kitai jėgai, tai jo gyvenimas prieštarautų viso pasaulio vientisai sistemai. Kad geriau suprastume, galime tai išreikšti kitaip. Tai, kad visas pasaulis veikia pagal Dievo įsakymus, yra faktas, kurį niekas negali pakeisti. Tuo labiau, jei vykdome kažkieno kito negu ALLAH įsakymus arba elgiamės kitaip mūsų pačių noru, mūsų gyvenimas tekės priešinga kryptimi, negu visas pasaulis. Tada šiame pasaulyje nuolat konfliktuosime.

Pažvelkime į tai kitaip. Islamiškoji Dievo koncepcija tvirtina, kad vienintelis teisingas žmogaus gyvenimo kelias yra Dievo Valios vykdymas, nes žmogus yra kūrinys, o ALLAH yra Kūrėjas. Žmogus, būdamas kūriniu, elgiasi netinkamai, jeigu veikia nepaisydamas savo Kūrėjo. Yra išdavikiška paisyti kažką, o ne savo Kūrėją. Kiekvienas iš paklydėlių privalėtų nepriešpastatyti save prieš realiją. Kiekvienas, priešpastatydamas save prieš realiją, papuola į nelaimę, o tikrovė išlieka nepajudinama.

Kvietimas garbinti Viešpatį

Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) skatina baigti su tuo nepaklusnumu. Moko, kad mūsų gyvenimo pavyzdžiai ir įvykiai privalo prisiderinti prie sistemos, kuri valdo visą pasaulį. Žmogus neprivalo kurti naujų įstatymų nei pripažinti jokios kitos asmenybės privilegijos, nustatant naujus įstatymus kitiems žmonėms, gyvenantiems Dievo žemėje. Vienintelė puiki teisė yra teisė, kuri duota per

Pasaulio Viešpatį, o visos kitos yra netinkamos ir nesvarbios.

Kvietimas paklusti Šv.Pranašui (t.j.t.i.A.p)

Dabar pereikime prie Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) palikimo antrojo punkto. Jis kategoriškai tvirtino: "Esu ALLAH Pasiuntinys. ALLAH atsiuntė per mane Savo Įsakus žmonėms. Aš irgi priklausau jiems. Nieko juose pakeisti negaliu. Išsirinko mane, kad jų klausyčiau, o ne kad keisčiau. Šv.Korane glūdi Teisės (privilegijos), kurias ALLAH man apreikė, ir mano teisė yra veikla, kurią skelbiu Dievo nurodymu ir patvirtinimu. Esu pirmas, kuris yra paklusnus Dievo įsakymams, o darydamas tai, kviečiu visus kitus žmones nepasitikėti visais kitais tikėjimais ir vykdyti tiktai Dievo Įsakymus."

Tuoj po Dievo privalome klausytis Dievo Pasiuntinio (t.j.t.i.A.p)

Niekas neprivalo ciniškai traktuoti klausimą: kaip galėjo Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) žinoti, kad privalo būti paklusnus ir taikyti tai savo asmeniniam keliui, jeigu iš tikrųjų tai buvo jo asmeniniai veiksmai ir poelgiai. Tiesa yra tai, kad Šv.Korano šaltinis yra Dievas. Visų priminimų, leidimų ir draudimų, skelbiamų per Šv.Pranašą (t.j.t.i.A.p), šaltinis taip pat buvo Dievas. Apie tai skelbia "Pranašo Sunna". Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) pats laikėsi Sunnos. Tokiu pat būdu, kokiu įpareigoja visus tikinčiuosius. Tai plačiai buvo išaiškinta tais atvejais, kai dėl įvairių priežasčių Tikrieji Pasekėjai (r.t.J.) turėjo įprotį

klausti: "ALLAH Pranaše, ar išsakai Dievo Valią, ar tai yra tavo asmenišką požiūrį?" Pranašas (t.j.t.i.A.p) paprastai atsakydavo: "Ne, tai nėra Dievo Valia, tai tik mano nuomonė." Tokiais atvejais Tikrieji Pasekėjai (r.t.J.) išsakydavo kartais skirtingą savo asmenišką išmąstymą, o Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) leisdavo, kad jų nuomonė pakeistų Jo asmeninę nuomonę. Panašiai būdavo, kai Pranašas (t.j.t.i.A.p) kreipdavosi patarimo į savo Tikruosius Pasekėjus (r.t.J.). Šis pasitarimas pats savaime buvo teigiamas pavyzdys, kad ALLAH neskelbė jokių nurodymų, susijusių su konkrečiu sprendžiamu reikalu, nes jeigu šios problemos atveju Dievo Valia būtų žinoma, tai nebūtų tapę diskusijos objektu. Tokie atvejai, kurie buvo smulkiai aprašyti Taisyklių rinkiniuose, dažnai įvykdavo gyvenant Šv.Pranašui (t.j.t.i.A.p). Tikrieji Pasekėjai (r.t.J.) patys sakydavo: "Niekad nematėme žmogaus, kuris dažniau klausdavo patarimo negu Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p). Atsižvelgdami į tai, galime matyti, kad patarimai tais klausimais, kuriais Dievas tiesiogiai nepaskelbė Savo Valios, buvo Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) paskelbta Sunna (tradicija). Šventas Dievo Apaštalas (t.j.t.i.A.p) pats nelaikė teisinga žmonėms piršti savo nuomonę kaip nepakeičiamą, kaip kad yra įpratę visi kiti valdovai skelbti žmonėms tik savo valią. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) mokė Ummah (bendruomenę) spręsti savo reikalus pasitariant, taip pat jis mokydavo žmones būti paklusnius Dievo Valiai visur, kur Dievas teikėsi išreikšti Savo Nurodymus. Reikaluose, kuriems Viešpats nėra išreiškęs Savo Valios, Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) skatina žmones be baimės pasinaudoti savo žodžio laisvės teise.

Tikrasis leidimas būti laisviems

Visiems žmonėms "Leidimas būti laisviems"-tikroji religija. Būtybė, sukurta ALLAH, privalo būti paties ALLAH belaisviu ir netarnauti niekam kitam, netgi nebūti Šv.Apaštalo (r.t.J.) tarnu. Tai atleidžia žmogų nuo atsidavimo kam nors kitam nei Vienam Dievui. Tai užbaigė tą laiką, kai vienas žmogus buvo viršesnis už kitą, visiems laikams. Tuo pat metu su didžiausiu palaiminimu suteikta žmogui Teisė, kurios joks monarchas, diktatorius, demokratiškas parlamentas ar tikinčiųjų grupė neturi galios keisti. Ta Teisė nustatė žmogui Gėrio ir Blogio sampratas; niekas neturi galios keisti šių sampratų, pakeičiant Gėrį Blogiu ir atvirkščiai.

Trečia nuoroda, kurią Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) skelbė Dievo tarnams, buvo: "Visi atsakingi Dievui. Neduota jums beribė laisvė, kad elgtumėtės taip, kaip jums patinka, ir siektumėte aukštumų tokioje srityje, kurioje be atsakingumo kam nors jūs turite norą. Bet turėsite atsakyti prieš savo Kūrėjui dėl kiekvieno veiksmo ar žodžio jūsų gyvenime, kuriuo buvote apdovanoti ribota laisve. Po mirties būsite pastatyti priešais jūsų Valdovą, kad laikytumėte egzaminą." Kai žmonių sąmonė yra persunkta tokia tvirta moraline jėga, tarsi kiekvienas žmogiškas sutvėrimas buvo vedamas įvertintojo, kuris priešinasi kiekvienai blogai minčiai, kad trukdytų atlikti veiksmą, kilusį iš blogos minties. Nepaisant įvairių politinių jėgų ar kerštaujančios valdžios išoriniame pasaulyje, cenzūra visada valdys žmogaus dvasią, baimė tam, kas stabdo žmogų, nevykdantį Dievo Valios net vienatvėje, tamsoje ar kokioje apleistoje vietoje. Neįmanoma sugalvoti jokių

geresnių priemonių nei moraliniam žmogaus atgimimui, bei žmogiško charakterio sutvirtinimui. Visos kitos priemonės tartum pataiso žmogaus charakterį, nepaneigdamos formuluotės, išskyrus tą, kad "Gėris gimdo Gėrį (priežastis), o Blogis-Blogį", "Sąžiningumas yra geriausia Politika". Padarę iš viso to logines išvadas, galime tvirtinti, kad jeigu blogis ir nepagarba tampa pelningi politikoje, jie be apribojimų ir be skrupulų įgyvendinami. Per tokią gyvenimo pasekmės filosofiją ta pati asmenybė, kuri elgiasi padoriai savo asmeniniame gyvenime, priversta būti neištikima, prisitaikėliška, gobši, nejautri, be savo nuomonės viešajame gyvenime. Maža to, net privačiam gyvenime tokie žmonės yra geri tik kai kuriais atvejais, o kitais-būna klastingi. Matyti, kad viena vertus, tie žmonės yra be dėmės savo interesuose, o kita vertus jie yra girtuokliai, svetimoteriautojai, ydingi, paviršutiniški ir pažeidžiantys įstatymus. Jų teigiama mintis yra ta, kad viešas ir asmeninis gyvenimai-tai dvi nesusijusios dalys. Jeigu kas išsako pastabas dėl jų asmeninio gyvenimo klaidų, tai jie turi paruoštą atsakymą: "Žiūrėk savo nosį!". Tam pasipriešinti lieka tikėjimas Amžinybe, kuri sako, kad blogis lieka blogiu bet kuriuo atveju, nepaisant to, ar yra pelningu gyvenime, ar ne. Šis ryšys tarp visuomeninio ir asmeninio gyvenimų privalo atsirasti žmogaus sąmonėje, kuris turi atsakomybės Dievui jausmą. Toks žmogus nepriima savęs garbinimo, nes tai ir yra geriausia politika. Jis ugdė garbingumą savo dvasioje ir niekas negali būti toliau nuo jo minties nei negarbinga veikla. Jo tikėjimas moko jį, kad savigarba privalo iškelti jį į lygį aukštesnį nei gyvulių. Šventame Korane sakoma:

"Sukūrėme žmogų puikiausiu pavidalu, o vėliau visiškai pakeitėme ir nužeminome jį iki žemiausio lygio."

Tokiu būdu Pranašo (t.j.t.i.A.p) vadovavimo, dėka žmogus gavo ne tik nemažas teises įkūnyti didžiausias moralines vertybes, bet taip pat ir sukurti nepajudinamą pagrindą, kuriuo pagrįstas individualus ir visuomeninis gyvenimas. Todėl žmogui nereikia valdžios, politinių jėgų ar teisėsaugos tarpininkavimo, kad jis susilaikytų nuo nusikaltimų ir išsaugotų savo teisingą gyvenimą.

Moralės praktikavimas laikino gyvenimo veiksmuose

Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) kvietimas suteikia dar kitus nurodymus, kad Moralė nėra išskirtinai vienuolių bruožas, praktikuojamas vienuolynuose, taip pat nėra mistikų privilegija, būnančių tik šventikų apsuptyje. Moralė turi būti praktiškai taikoma visose gyvenimo srityse. Aukščiausios dvasinės ir moralinės vertybės pavyzdžiai, kurių pasaulis ieško tarp vienuolių, kunigų ir mistikų, yra duoti per Šv.Pranašą (t.j.t.i.A.p) ir vyriausybėms, ir teismams. Jis kvietė žmones domėtis teisingumu jų darbe. Išmokė policininkus ir kareivius dievobaimingumo ir patrauklumo. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) išskleidė neteisingą žmonių nuomonę, kad tas, kuris pasitraukė nuo pasaulio ir garbino Dievą, pasitraukė nuo žmonių, buvo Dievo draugas. Jis (t.j.t.i.A.p) uždraudė galvoti, kad tikroji vienybė su Dievu yra gyventi tarsi dykumoje. Visiškai priešingai: tikrasis tikėjimas pagrįstas tuo, kad, būnant šio pasaulio reikaluose vadovais, teisėjais, karininkais, policininkais, inspektorais, pramonininkais, visų pirma, nurodomas jų dievobaimingumas ir garbingas charakteris kiekvienu atveju, kai tarsi išmėginamas tikėjimas. Tokiu būdu Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) išlaisvino moralę ir dvasinį gyvenimą nuo vienuoliško apribojimo ir pritaikė visa tai

visoms kasdieninio gyvenimo sferoms. Pritaikė Jis (t.j.t.i.A.p) moralumą ir dvasingumą ekonomikai, visuomeniniam ir politiniam gyvenimui, taikos ir karo taisyklėms, patvirtindamas teisingą moralinį kodeksą visoms žmonių veiklos sritims.

Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) mokymo palaiminimas

Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) palaiminto vadovavimo dėka, žmonės, kuriuos Jis (t.j.t.i.A.p) sutiko Savo Pranašavimo pradžioje kaip nusikaltėlius, pasikeitę tapo vertais pagarbos gyvenimo gynėjais, vilties ir gėrio žmonėms davėjais iki tol, kol jie pasitraukė iš šio pasaulio. Tuos, kuriuos pažino kaip teisėtvarkos valdininkus, pakeitė teisybės gynėjais ir žmonių teisių riteriais. Prieš Jo (t.j.t.i.A.p) atėjimą pasaulis žinojo tik valdovus, kurie skelbė savo "Šventas Teises" iš už puikių rūmų sienų, ir savo pavaldinius priversdavo paklusti prievartos metodais. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) suteikė pasauliui vadovus, kurie vaikščiojo žmonių minioje kaip paprasti žmonės ir vadovavo žmonių širdims atlikdami teisingą administravimą. Anksčiau pasaulis pažinojo tik armiją, kuri, įsiveržusi į kitą šalį, nešė ugnį ir kardą visomis kryptimis, prievartaudavo užkariautas tautos moteris. Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) subūrė pasauliui armiją, kuri triumfuodama įžengdavo į miestą, nieko neužpuoldavo, tik priešo kariuomenę, o palikdami užimtą miestą grąžindavo net mokesčius, anksčiau surinktus iš gyventojų. Žmonijos istorija yra kupina miestų ir valstybių okupacijų ir užpuolimų aprašymų. Bet mūsų už Mekką neturi istorijoje analogo. Triumfuodamas Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) įžengė į miestą, kurio gyventojai persekiojo Jį ir Jo mokinius

ištisus ilgus trylika metų, bet Jis (t.j.t.i.A.p) vadovavosi puikiu žmogiškumu: jodamas ant kupranugario nulenkę Savo pašventintą galvą prieš Dievą, išreikšdamas pagarbą. Jo (t.j.t.i.A.p) elgesyje nebuvo nei pasipuikavimo, nei arogancijos pėdsako. Tie patys žmonės, kurie trylika metų persekiojo Jį, kol pagaliau privertė palikti gimtąjį miestą ir net po Jo išvykimo aštuonis metus kovojo prieš Jį, tapo atvesdinti kaip vergai, maldaujantys pasigailėjimo. Tačiau vietoj kerštavimo, Šv.Pranašas (t.j.t.i.A.p) paskelbė:

"Šiandien neapsunkina jus jokie kaltinimai, dabar eikite, esate laisvi."

Kiekvienas, kuris norėtų įvertinti šio įvykio įtaką musulmonams, privalo pažiūrėti į istorijos eigą ir palyginti musulmonų užkariautojų elgesį, įžengus į Ispaniją, su krikščionių elgesiu, kai šie laimėdavo mūšį prieš musulmonus. Privalo taip pat atkreipti dėmesį į skirtumą, kai krikščionys plėšikavo Bait-al-Makdise Kryžiaus žygių metu ir kai musulmonai laisvino krikščionis šį miestą atkovodami.

Gerbiamieji! Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) asmenybė yra lyg didžiulis išminties vandenynas ir joks kūrinys (darbas), kad ir koks sudėtingas būtų, negali jo aprėpti. Pavieniai pasisakymai negali apimti šios temos. Bet stengiausi atkreipti Jūsų dėmesį į kelis nepaprastai svarbius Šv.Pranašo (t.j.t.i.A.p) asmenybės aspektus. Laimingi tikrai yra tie, kurie suspėja paskui Šį Aukščiausiąjį Vedlį.

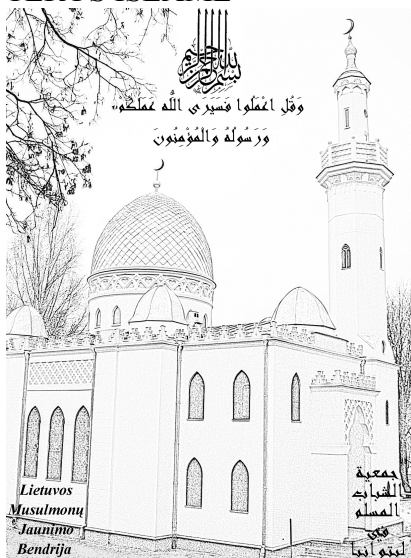
Pabaigoje priklausau pasakyti, kad **visa garbė priklauso ALLAH-Pasaulių Valdovui.**

IŠLEISTOS KNYGOS:

1. ĮŽANGA Į ISLAMĄ „elektroninė versija“
2. ISLAMO MOTERIS.
(Ko dar geresnio ji laukia?)
3. ŠV. KORANAS IR ŠIUOLAIKINIS MOKSLAS
4. KUR YRA ALLAH?!
5. PASNINKAS ISLAME
6. ISLAMO PAGRINDAI
(Garbinimas Ir Malda Islame)
7. KETURIASDEŠIMT HADISŲ
8. PRANAŠO MISIJOS YPATYBĖS
9. TIKĖJIMO KELIAS
10. ŠV. KORANO DALIES "MARIJA"
(Paaiškinimas) „elektroninė versija“
11. PRANAŠŲ ISTORIJOS MAŽIAUSIEMS
12. ŠV. KORANAS YRA DIEVO ŽODIS
13. ŽVILGSNIS Į ISLAMĄ
14. KAS LEISTINA IR KAS DRAUDŽIAMA ISLAME
15. MOTERYS ISLAME
(Lyginant Su Moterimis Žydų-Krikščionių
Tradicijoje: Mitai Ir Realybė)
16. ISLAMAS: DIEVO KELIAS
17. MOKSLINIAI FAKTAI, ATSKLEISTI
ŠLOVINGAJAME ŠV. KORANE
18. BENDRAS ĮVADAS Į ISLAMĄ
19. ATRASTI ISLAMĄ
(Yra Tavo Prigimtinė Teisė)
20. ISLAMO FAKTAI
(Paneigiantys Nepagrįstus Teiginius Prieš Islamą)
21. MUHAMMADAS, DIEVO PASIUNTINYS
(Te Dievas paaukština jo paminėjimą)

IŠLEISTI LANKSTINUKAI:

- KAS YRA ISLAMAS? Visuminis vaizdas
- MUHAMMEDAS: Elgesio pavyzdys naujam tūkstantmečiui
- ŠV. KORANAS: Knyga, kuria galite tikėti
- MOTERYS ISLAME

جمعية الشباب المسلم في ليتوانيا

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lithuanian Muslim Youth Society

Totorių g. 6, Kaunas, Lithuania

www.musulmonai.lt

LMYS_1995@yahoo.com

info@musulmonai.lt